

Mùa Thứ Năm

Cái Chết Kiểu Mỹ

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Phần I](#)

[Phần II](#)

Mùa Thứ Năm

Cái Chết Kiểu Mỹ

Phần I

warning: có vài cảnh có thể hơi bạo lực, quý vị và các bạn nên cân nhắc trước khi xem.

This Story based on a true story, if you are a girl, don't view it

Tôi không nói truyện này hay. Tôi không nói truyện này hấp dẫn. Nhưng tôi nói, nó là truyện kinh dị.

Con đường phẳng lặng dường như chẳng có đích đến. Chiếc xe mui trần đỏ chói cứ phóng băng băng. Bốn bề lặng lẽ những cây bụi lưa thưa ven đường, bầu trời thì phò phờ thờ bằng sự âm u lạt lẽo. Khắp chân trời toàn những đám mây xám và ráo hoǎng, không có lấy một dấu hiệu nào của điềm lành. Nhưng có lẽ những điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến đám người trên chiếc xe mui trần kia, họ vẫn cười đùa và trò chuyện hết sức vui vẻ. Lái chiếc xe là một cô gái người mỹ trạc cỡ mười chín, hai mươi, mắt đen hoáy. Cô bé có vẻ ngoài gần như là dân thể thao chính hiệu, kính mát đen, tóc soǎn bụi bặm, một tay cầm lái còn tay kia cầm thuốc. Điều thuốc phì phèo nhà khói làm anh bạn bên cạnh hơi khó chịu, liên tục quạt tay xua khói đi. Nhìn vẻ mặt của anh chàng thì hoàn toàn trái hẳn với cô gái kia, anh chàng này tóc đen, da vàng, người Việt Nam chính gốc. Trong đám người thì anh ta có vẻ ù ờ, quê mùa nhất. Động tác của anh chàng làm cả bọn phì cười. Cô gái người mỹ nhếch mép rồi hít một hơi thuốc rất dài, vát mạnh điếu thuốc đi rồi thả lái, quay qua anh chàng người Việt hôn

mạnh. Vừa bị khói thuốc xả vào bất ngờ, anh chàng kia tê cứng, ánh mắt trợn ngược lên khi chiếc xe không người lái cứ băng băng, có vẻ hơi lạng chệch đi một chút. Anh chàng hét lên rồi xô mạnh cô gái người mỹ ra, cô ta cùng bọn bạn phía sau cười sặc sụa rồi tiếp tục cầm lái, bẻ xe đi đúng hướng. Một thằng nhóc đằng xa kêu lên châm chọc:

“ê, mày làm thằng boyfriend mới coong sợ té đái rồi kìa”

“đâu có, phải không anh yêu ?” Cô gái nhếch môi, liếc qua anh chàng đá nhẹ lông nheo

Vẻ đẹp hoang dại của cô nàng làm anh chàng thót tim, má hơi ửng. Điều này càng làm đám bạn ngồi sau phấn khích hơn. Chúng gồm hai thằng con trai mũi lõ và một cô gái tóc đen, trông thanh mảnh và gợi cảm vì cô có dòng máu lai của người la tinh. Cô gái chọt rú lên châm chọc:

“kìa, christine, chán rồi à, thêm đi chứ”

“từ từ nào, cung, để cho anh yêu của tao thở đã chứ, mày coi, hơi thuốc hơi nồng, há”

Đám bạn rú lên cười. Anh chàng người việt hít một hơi sâu rồi phớt lờ bọn chúng, anh ta tựa mình qua cửa sổ ngắm nghĩa phong cảnh chung quanh, nhưng thực ra cũng chẳng có gì để ngắm, toàn là cây bụi trợ trợ. Cả bọn đang trên đường du lịch về miền texas, anh chàng kia, tên là Duy, người việt sang mỹ du học. Thú thật là Duy hơi bất ngờ vì chẳng biết tại sao mình lại được gộp vào nhóm dân chơi bụi nhất trường. Thói quen của anh ta, chẳng bao giờ chấp nhận những cuộc rong chơi bao gồm xe đua thể thao và khói thuốc. Nhưng từ khi quen với christine, dần dần Duy phải buộc mình hòa nhập với lối sống teen mỹ. Về quê mùa cục mịch của một anh chàng xinh trai học giỏi luôn bị đám nhóc lôi ra làm trò đùa. Mặc dù, Duy yêu Christine thật sự. Về đẹp cuốn hút có phần hoang dã của cô ta chính là động lực khiến Duy đồng ý tất cả, kể cả những yêu cầu hơi quá đáng của Chris. Duy trở thành người chu cấp và bao thầu các cuộc ăn chơi của Chris và hội bạn. Ngay cả chuyến đi texas này cũng là do Duy xin tiền ba mẹ mà bỏ ra. Mặc dù chán chẳng biết bỏ đâu cho hết, nhưng vừa lo lại vừa sợ Chris giận, Duy đành cắn răng chiều ý dù biết là hoàn toàn không nên. Đám bạn nổi khổ của Chris cũng chẳng phải tay vừa, hai thằng mũi lõ kia, một đứa là John, một thằng lực lưỡng rẻ tiền, khỏe và đàn. John từng bỏ bịch với Chris trước kia, anh ta cũng chẳng mặn mà lắm cái chuyện Duy nhập hội với cả bọn, nhưng từ khi John bỏ học, cha mẹ anh ta không thêm chu cấp tiền nữa, thế là đâm ra kẹt cứng. Nếu không có tiền do Duy bỏ ra thì anh ta chẳng thể nào còn hít khói phì phèo và những cuộc nhậu nhẹt triền miên nữa. Giờ thì John bỏ với cô gái gốc la tinh kia, Anna. Anna không quậy bằng Chris nhưng cũng thuộc hàng chịu chơi. Anna chẳng thêm xài tiền của Duy vì cô nàng cũng thuộc dạng gia thế, chỉ là thích thú muốn theo đám bạn chọc ghẹo Duy chơi. Trong đám thì Harry là đứa lễ độ và đàng hoàng nhất. Harry là bạn thân của John, học cũng khá, cùng trường với Duy. Thấy Duy bị đám bạn chọc ghẹo hoài, anh ta cũng hơi tỏ ra thông cảm, thỉnh thoảng còn nói giúp vài tiếng để can ra. Trong đám thì có thể coi Harry là bạn tốt nhất của Duy, trừ Chris, người yêu của anh chàng. So với John thì Chris cũng chẳng tử tế gì với Duy cho cam, thậm chí còn chưa thân

mật thật sự với Duy bao giờ. Duy có cảm tưởng như anh chàng thú cảnh của Chris và có nhiệm vụ cung cấp tiền bạc cho cô ta. Nhưng dù sao Duy cũng biết tính Chris, một là một, hai là hai, tuy quậy nhưng không có máu hèn. Tính cách của Chris có thể coi là hơi giống một đứa con trai, chơi thì chơi, nhưng cũng đàng hoàng ra phết. Duy chẳng bao giờ chịu thiệt thòi trong các cuộc chơi, thậm chí anh chàng còn hơi cảm thấy vị trí của mình bị đảo ngược. Đôi lúc Duy tự hỏi, không biết ai là boyfriend còn ai là girlfriend nữa.

“ê, làm cái gì đó vui đi ?” John bỗng tên tiếng

“làm gì đây ?” Chris thắc mắc, hỏi với lại ra sau

“tao không biết” John ngắc ngứ, nhún vai “làm cái gì vui, ngồi xe mãi, tao chán quá”

John nói rồi quay qua hôn nhẹ lên cổ Anna, cô nàng cười lên khúc khích. Chris nhếch mép rồi hást cầm ra sau:

“ê, tao có trò này vui lắm”

“trò gì ?” John hỏi một cách hào hứng, anh chàng chồm lên mong đợi

Chris với tay bật CD trong máy xe lên. Âm thanh dữ dội của bản nhạc Rock bắt đầu vang lên the thé.

Cả đám đàng xa gật gù khoái trá, John vươn qua đập tay cái bóp với Harry, hai đứa cười phá lên.

Chris bắt đầu thực hiện “trò vui” của cô nàng. Ngay lập tức cảm thấy không may, Duy bắt đầu hást giọng. Duy chẳng là cái đỉnh gì nên sự đe dọa của anh chàng chẳng bao giờ hãm nổi phanh của Chris. Cô ta phớt lờ Duy rồi đột ngột đứng lên, đạp mạnh chót xe, mở hết tốc độ. Chiếc xe bắt đầu tăng tốc, xé gió chạy đi như tay đua công thức một. Cả đám bạn đường như quá hưng phấn, chúng ré lên om sòm một cách rất đã. Chris không dừng lại ở đó, cô nàng còn đứng thẳng lên và buông tay lái ra. Vù, chiếc xe kít nhẹ vút lửa rồi chéch ngược đi, phóng nhanh càng dữ dội. Chris lòi ra hai chai rượu và thấy ra đàng sau cho John một chai, mấy đứa mở nắp chai trong khi chiếc xe vẫn phóng đi veo veo. Bất chấp tiếng thét ngăn lại của Duy, bọn kia mở rượu rồi đổ ra bạt mạng.

“dừng lại, DỪNG LẠI, có cái gì kia”

Tiếng thét lần này của Duy đạt hiệu quả một cách kỳ lạ, Chris chợt phát hiện ra có vật cản ở phía trước, cô ta bắt đầu ngồi mạnh xuống kéo thắng. Cả đám ré lên kinh hoàng khi chiếc xe mất đà hãm quanh lại trượt mạnh, soay mất mấy vòng. Một cái bóng lùn tịt đang đứng ở bên vệ đường, hoàn toàn bất động khi cái xe xém chút cán ngược qua. Mặc cho Chris gồng mình kéo thắng, chiếc xe xoay mạnh rồi tông một cái rầm dễ sợ vào gốc cây ven đường. Cả bọn huych ụi tông vào nhau, có đứa còn đập mạnh đầu vào thành xe rồi xiủ oạch đi. Ngay khi chiếc xe hoàn toàn dừng lại, cả bọn thi nhau hít thở rồi dòn sức nhảy ra khỏi xe. Tiếc của và hoảng sợ khi thấy chiếc xe méo một góc, Duy quát thét om sòm. John vừa xoa xoa cái be sườn vừa điên tiết quát:

“câm đi, ngốc”

Anh chàng điên cuồng nhảy mấy bật chạy đến chỗ cái bóng kia, một cô bé đang đứng đó run như cây

sấy. John tát vào mặt con bé cái bốp làm nó ngã lăn ra. Mạnh như John thì chỉ đập nhẹ một cái Duy cũng thấy đau, thế mà khi nó gân hết sức tát thì còn gì là con người ta nữa. Duy xông lên xô mạnh John ra thét:

“mày làm gì thế”

Duy đỡ cô bé lên trong khi John lâm bâm chửi thề, vừa định động cho nó thêm một cái nữa. Ngay lập tức Chris vùng tới quát:

“đủ rồi đó, John, cút ra khỏi đó đi”

John gầm mặt nhỏ phụt một bãi nước bọt rồi lê bước đi, mặt anh ta lúc này thật là dễ sợ. Duy vẫn còn hơi choáng vì cú đụng xe lúc nãy, nhưng vẫn cố hỏi cô bé:

“em có làm sao không ?”

Không nói được nên lời, nước mắt cô bé chảy dài ra. Trông cô bé nhỏ nhắn nhưng vẻ mặt hơi già, chắc cũng cỡ mười mấy tuổi. Cô bé không trả lời Duy, khuôn mặt và hốc mắt của cô ta vô thần, chỉ có nước mắt ào ạt chảy xuống má. Duy cho là cô ta quá hoảng sợ vì cú húc xe lúc nãy. Anh chàng nói:

“Chris, em kiểm tra chiếc xe đi”

“nó vẫn còn đi được, em xem rồi” Chris bắt đầu ngồi vào xe vào rồ ga

Đúng như cô nàng nói, chiếc xe vẫn còn đi được. Chris cho xe di chuyển lên lề đường rồi hất đầu ra hiệu cho bọn bạn ngồi hết lên, nói:

“thôi lên xe đi, Duy, anh dẫn cô em kia lên luôn, chúng ta không thể bỏ cô bé kia ở đây được, có thể cho cô ta đi nhờ một đoạn”

Duy gạt đầu rồi đỡ cô bé kia ra băng ghế sau. Vẫn không nói một lời, cô bé cứ lẳng lẳng di chuyển theo lực đẩy của Duy, trông cô ta trắng bệch và lạnh lẽo đến kỳ lạ. John hậm hực đổi chỗ với Anna vì không muốn thấy mặt cô bé kia, dám nếu ngồi gần, anh ta sẽ đá cô ta văng ra khỏi cốp xe lắm.

Duy ngồi vào chỗ rồi gạt đầu ra hiệu cho Christine chạy đi. Chiếc xe vẫn băng băng trên đường đi, hướng thẳng tới. Con chấn động vừa rồi làm cả bọn điếng hồn và mệt mỏi. Chris có vẻ hoảng loạn, cô ta bây giờ dùng cả hai tay cầm lái, hết sức cẩn thận và chăm chú. Đi được gần bốn tiếng nữa, Duy bắt đầu nói:

“em mệt rồi, đường còn xa, tìm nhà trọ nghỉ đi”

“được thôi, nếu anh tìm thấy một cái” Chris cất giọng chán nản, mắt cô bây giờ hơi thâm lại nhưng vẫn cố giương ra nhìn đường.

Quả đúng như thế, chẳng có một căn nhà trọ nào cả, tất cả chỉ âm u toàn cây bụi, trời bắt đầu tối.

Duy không nghĩ là con đường này chẳng có quán trọ nào. Lúc đầu khi đề nghị du lịch texas, anh đã bảo nên đi bằng máy bay nhưng Chris không nghe. Cô ta bảo có một con đường rất tuyệt, đi xe thể thao để hóng mát cho thoải mái. Giờ thì thôi rồi, Duy không tính đến chuyện kiểm tra con đường này

trước, nếu mà giờ cái xe giở chúng thì coi như cả bọn bị kẹt, hầu như chẳng có cây xăng hay tiệm sửa nào quanh đây cả. Thậm chí cả một căn nhà nhỏ cũng không, hoàn toàn hoang vu và vắng lặng.

Harry ngồi đằng sau, nãy giờ anh ta cố ngồi xát vào để cô bé kia dễ thở. Harry khơi chuyện và hỏi cô ta nhà ở đâu, nhưng mãi mà vẫn chẳng thấy cô bé lạ mặt nói tiếng nào, nước mắt nước mũi cứ đua nhau hoen huốc.

“em muốn đi đâu” Harry hỏi

Cô bé kia ngược mặt lên, lẩm bẩm

“nhà... nhà... về nhà”

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau, thắc mắc. Harry hơi nhọc nhằn, anh chàng cố hỏi đi hỏi lại nhưng cô bé kia chỉ nói được có thế. Trời tối dần, cả bọn vẫn còn hơi choáng và mệt mỏi nên cứ để yên. Bỗng nhiên, Chris thấy một ngã quẹo, đằng kia khá xa trên đồi có bóng dáng của một nông trang nhỏ. Duy nhìn thật kỹ và thấy có lẽ nên ghé vào đó xin nghỉ chân, có thể đó là một cửa hàng hoặc cái gì đó tương tự. Nhưng, đột ngột, cô bé đằng sau bắt đầu lẩm bẩm, những tiếng khác:

“không, đừng đi tới đó” nước mắt cô ta bắt đầu chảy ra lúc ngắn, lúc dài. Cô bé khổ sở lắc đầu quầy quậy rồi co tay chà lên mặt vẻ sợ hãi. “nhằm đường rồi, nhằm đường rồi”

Harry nhìn cô bé một cách lo lắng, vừa định chạm tay vào hỏi thì bỗng nhiên, cô ta xông lên hét toáng:

“nhằm đường, NHÂM RỒI”

Đột ngột cô ta nhảy lên gào rú ra phía trước kéo mặt Chris ra sau làm cả bọn rú lên. Chris điên cuồng quát thét, Duy cố kéo tay cô bé kia ra, cô ta tìm mọi cách để bẻ cần lái trên tay Chris. Đám trẻ hoảng loạn, Anna thét lên:

“lạy chúa, có ai đó tống con bé đó ra khỏi xe đi”

Harry cố đỡ tay cô bé ra, chiếc xe loạng choạng cua quẹo như xay xín. Đột ngột, John điên tiết dùng sức đâm mạnh vào sau ót cô bé nghe cái cốp. Đợi khi cô ta hơi hạ nhiệt đi, John nắm lấy cổ áo sơ mi của cô ta lôi ngược lại phía sau. Cánh tay quá thô bạo của John làm lưng áo của cô ta bị xé toạt, lộ ra những vết cắt sâu rướm máu hoen ướm đỏ au. Anna rú lên nhào người ra phía sau lấp bắp. Harry xô John đang hét hồn ra rồi nắm lấy người cô bé, hỏi:

“tại sao, tại sao lưng em lại bị như thế?”

Cô bé lúi thúi lắc đầu khóc lóc như điên như khùng, miệng vẫn lẩm bẩm những từ ngữ cũ. Lập tức, Harry thấy trong eo có cái gì loang loáng và lạnh ngắt. Tiếng phụng nhẹ xuyên qua tai của Duy. Trước sự chứng kiến đầy kinh hoàng của đám bạn, cô bé kia vừa rút một con dao bầu từ ngực áo của mình ra và đâm mạnh vào bụng Harry. Anh ta há hốc mồm không nói được một tiếng rồi ngã ra, miệng lép nhép. John lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, không cô động lắm nhưng cũng đủ cho anh chàng

dùng chân đạp mạnh vào bụng cô bé, tống cô ta ra khỏi người Harry.

“lạy chúa, lạy chúa, làm ơn vớt con nhỏ bệnh hoạn đó ra khỏi xe đi, làm ơn đi” Anna nức nở cào cào vào người John. Lập tức chiếc xe được Chris thắng lại, cửa sau xe mở ra nhanh chóng, cô bé kia bị John túm ngược tay và xô ra đường, lăn mấy vòng, bất tỉnh. Cánh cửa đóng mạnh lại đánh rầm rồi phóng vội đi tiếp. Harry đang ôm cái eo đầy máu của mình nằm bẹp xuống đáy xe. Anna khóc thê thảm, cô hoàn toàn mất bình tĩnh. John và Duy cố hết sức cùng nhau đỡ Harry ngồi dậy. Duy lúng túng rút con dao ra, một vũng máu bắn mạnh phụt một vũng lên áo Duy. Anh ta vớt con dao xuống, nó kêu lanh canh lạnh ngắt. Duy xé một mảnh áo sạch rồi buộc nó lên eo của Harry để cầm máu, mặt anh này bắt đầu tái đi nhanh chóng. Duy nâng người đỡ Harry nằm xuống, tựa đầu lên gối của Anna, vẫn đang khóc sụt sùi. Chris nói hấp tấp:

“cố lên, chúng ta sắp đến căn nhà kia rồi, nó có đèn, chúng ta sẽ vào sơ cứu nhanh thôi”

Chiếc xe cuối cùng cũng quẹo lên chiếc dốc con khó chịu. Đúng trăng bắt đầu tỏ, căn nhà mở đèn sáng hừng cả một vùng. Chris cua xe vài vòng rồi băng qua một góc sân, bên cạnh một thửa ruộng xấu xí, bập bùng ánh trăng. Đây là một nông trại, Chris đậu xe bên cạnh sân nhà rồi cùng Duy mở cửa xe, đỡ Harry vào căn nhà kia. Đường đất thật khó chịu. Harry liên tục rên rỉ vì đau, vết thương không cho phép anh chàng cử động mạnh được, anh ta cứ lê lét những bước chân thật chậm chạp. Bóng tối chạng vạng chỗ có chỗ không khiến không khí cực kỳ khó chịu và bệnh hoạn. John nhảy lên phía trước căn nhà, đạp lên những bụi gỗ hơi mục và thô lỗ đập cửa rầm rầm.

“có ai đó không, làm ơn mở cửa ?”

I

Bóng đêm như chỉ chực đổ ập xuống đầu cả bọn. Ngoại trừ tiếng rên rỉ thê thảm của Harry thì tuyệt, chẳng có một một tiếng động nào hoặc bóng người nào nhá lên cả. Sốt ruột vì máu đỏ dần loang khắp mảnh vải buộc ngang eo Harry, Chris điên tiết xông tới động rầm rầm vào cửa chính. Chỉ nghe vài tiếng cọt két lãnh đạm của chiếc cửa kiểu gỗ, trong nhà không ai chịu lên tiếng mặc dù đèn vẫn tỏa khắp một vùng.

“xông đại vô đi” John đề nghị

“không được” Duy phản đối “nhỡ đâu có chuyện gì”

“đồ nhát chết” John quát, anh chàng co một chân lên chuân bị đập mạnh cánh cửa

“John” Anna kêu lên, chạy tới níu áo anh chàng “đừng làm thế”

Không màng đến sự khó chịu của Duy và năn nỉ của Ann, anh chàng lực lưỡng hít một hơi dài rồi đá mạnh chân trái vào cửa. Cánh cửa bung rầm dội mạnh ra sau, bay tung luôn cái bản lề, nằm thê thảm dưới đất. John hét đầu ra hiệu cho Chris đỡ Harry vào. Không đồng tình trước sự lỗ mãng của bạn nhưng chẳng còn cách nào khác, Duy đành phụ cô bạn gái khiên Harry tội nghiệp tiến vào trong ngôi nhà.

Trong phòng bày biện rất quái và thô sơ. Chiếc sàn gỗ có vẻ hơi mục, những bước chân của đám trẻ cứ vang lên thành tiếng mỗi khi có đũa nào di chuyển mạnh. Nội thất khá rộng và có phần hơi nóng, xung quanh hơi âm u và ngột. Chỉ có một cái bóng tròn treo lủng lẳng trên trần, phát ra những tia vàng đục và chói. Đồ đạc thì không nhiều, chỉ có một cái tràng kỷ bằng gỗ khá cũ đặt sát góc tường, Harry được đặt nằm trên đó. Chris khẽ hỏi:

“đau lắm không ?”

Harry nhắm mắt vừa lắc đầu ra chiều mệt mỏi. Trong lúc đó thì John từ cửa hành lang bên trái lục đục bước ra, cúi gắt:

“chó thật, chẳng có ai cả”

“tao nghĩ mày nên đi tìm một viên thuốc hay cái gì đại loại như thế” Chris thở hắt ra, nói

“không có, tao coi rồi” John tiếp tục kêu ca, anh chàng thả mình cái uych bệt xuống sàn, ngồi chồm hồm và hít thở “cái ổ này tởm thật, toàn rác, tao nghĩ mình nên đi khỏi đây phút cho rồi, tìm một nhà hàng hay khách sạn gì đó”

“không được” Duy phản đối “Harry đang bị thương, không thể di chuyển được, vả lại trời quá tối rồi, tao nghĩ từ đây đến khoảng 30 dặm nữa chẳng có gì ngoài lùm bụi đâu”

Lục cụp

Một tiếng gì đó rợn lên khiến cả bọn giật thót. Nó vang vang và nghe rất khó chịu, hệt như tiếng kèn trôm pét bị bịt hơi.

“cái gì thế ?” Chris hỏi

Không ai trả lời, ngay cả John cũng nín khe. Ngoài cửa tối om như mực, ánh sáng phát ra từ căn nhà chỉ thoảng đi có mỗi một đoạn ngắn, từ đó trở đi thì tầm mắt không thể nhìn thêm được. Nhưng tiếng động lạ đó cũng ngưng bật từ sau phát đầu tiên, đám bạn cũng không nói gì thêm nữa. Anna lạng lẽ ra khỏi nhà, cô ta nhanh chóng đập lên chiếc cửa gãy rời rồi vòng qua lề gỗ trước căn nhà. Anna mò tới cái xe mui trần và moi từ đằng sau cốp xe vài túi thức ăn. Vừa lúi húi ra thì John cũng lật đật chạy tới bê hộ vài bao nặng. Hai người cùng đem thức ăn vào nhà rồi trải ra.

“ăn thôi, tao nghĩ nhà này cũng chẳng có gì để bỏ bụng đâu, tao không hy vọng nhiều vào đám rau cải trên ruộng”

Mọi người bày đại ra trên sàn phòng khách, họ chẳng mất công đi kiếm nhà bếp làm gì nữa. Mỗi người chia nhau những thực phẩm khô và bánh mì đóng gói, riêng Harry chỉ uống vài hộp sữa nhỏ, anh chàng chẳng muốn nuốt thêm thứ gì.

“làm sao đây, không thể để Harry như thế được” Anna hỏi

“chứ làm sao?” John lại bùng lên “tao đã bảo chờ nó đi khỏi chôn này thì không chịu”

“mày coi” đến lượt Chris quát “chờ nó đi trong khi trời tối mịt mà không biết dừng lại ở đâu trong vòng 4 tiếng đồng hồ tới, đủ rồi, tao nghĩ tối nay chúng ta sẽ ở lại đây”

Cười gằn trước câu nói của Chris, John bực dọc đá bay một mẩu bánh mì vụn rồi thung thảng bước ra khỏi nhà.

“mày đi đâu đó?” Chris hỏi

“đạo” John đáp cộc lốc rồi rút khỏi tầm mắt của Christine. Anna hơi lo nhưng cũng chẳng hơi đâu mở miệng ngăn cản John, cô nàng cũng mệt lắm rồi. Duy thì đang lo lắng cho vết thương trên eo của Harry, giờ thì nó đã hết chảy máu, Duy vừa tìm ra ở sau nhà một hồ nước sạch, anh chàng vệ sinh cho vết thương của bạn xong thì băng nó lại thật kỹ. Ai cũng ngáp dài ngái ngủ. Thế là mặc cho John cứ tự tiện hóng mát, phần ai nấy tìm chỗ để dựa mình một chút. Duy ga lăng cố kiếm ra mấy cái đệm dơ hãy đưa cho Christine và Anna, sau đó anh chàng cũng lăn vào một góc phòng thiu thiu ngủ. Gần mấy tiếng sau, Duy chìm vào cơn mê khá khó chịu. Đầu nó hơi mụ mị không biết vì sao, bỗng nhiên, có tiếng thét lớn xé bật tai mọi người. Duy là người đứng bật dậy đầu tiên, theo bản năng, anh chạy thẳng ra cửa sổ xem xét, nhưng tất cả chỉ cũng toàn là những hình ảnh tối hù đáng sợ. Christine đề nghị:

“anh ra kiểm tra xem, John vẫn chưa về”

Duy đồng ý, anh mở đồng hồ đeo tay lên, đã 2h sáng rồi! Duy mò ra khỏi cửa và bắt đầu gọi lớn tên John. Anh vòng ra hành lang và xem xét các khoảng ruộng còn sáng, tự hỏi ai là chủ của trang trại này. Chắc chắn hẳn chẳng phải là một nông gia lành nghề vì rau trên ruộng đã khô quắt queo cả, và từ từ, Duy tập trung và phát hiện có tiếng gì đó đằng xa. Duy bật chiếc đèn pin mini gắn trên điện thoại soi tỏ góc đường, hướng phát ra tiếng động. Anh chàng thận trọng cất bước, vừa đưa tay sờ soạng cho chắc ăn. Được chừng hơn một đoạn ruộng, Duy thấy hình như phía trước có gì...đột ngột, một tiếng hét rợn tay lại vang lên nữa, ở đằng sau, ngay sau khu nhà. Duy rút ngay cái ý định khám phá mục tiêu cũ, tiếng hét làm anh nảy điếng người và linh cảm có chuyện chẳng lành. Duy rít chân thật nhanh và chạy thẳng ra sau hông căn nhà.

BỐP, một cú ngáng chân của ai đó làm Duy ngã uỳnh ra, té lăn cù, đập mặt xuống mớ đất đen ngòm.

Duy vừa hoảng hốt vừa điên tiết đứng bật dậy tìm nguyên nhân, ngay lập tức anh phát hiện ra kẻ khốn kiếp luôn bày trò chọc phá mình, John. Cậu chàng đứng hí hửng tréo một chân cười cợt.

“coi nào, anh bạn” hẳn ta châm chọc “không đến nỗi sợ vậy chứ, tao không nghĩ mày lại chạy ra, tao

cứ mong là Chris hay ít nhất là Anna cơ”

“Chris là của tao” Duy gần giọng, nửa vì ghen, nửa vì ám ức cái vụ gạt chân

“bỏ đi” John nhún vai “lại đây, tao chỉ cho mày coi cái này hay lắm”

“cái gì ?” Duy sẵn giọng, nhưng hơi ngạc nhiên vì hiếm khi John ngừng chuyện gây hấn lại đột ngột, bình thường thì thể nào hấn cũng chọc cho Duy ức chết lên mới thôi.

John hất đầu rồi biến vụt ra phía sau, Duy tò mò chạy đuổi theo. Con đường càng lúc càng tối, đằng sau khu nhà không mở đèn nên mọi thứ đều chỉ vụt lên bởi ánh đèn pin xiu xiu của cái điện thoại. Ở đây ráo hoăng và chẳng có gì đặc biệt, hầu như toàn là cây, và có cả một thửa bắp, một giàn từng hàng cái cây bắp sắp song song với nhau. Nhìn cây bắp cũng héo chẳng thua gì đám rau ngoài kia, nhưng sao có người lại rảnh rỗi trồng nhiều như vậy nhỉ? Thật sự là rất nhiều, nhiều và rất rộng, đến mức Duy nghĩ là cần cả tiếng đồng hồ để cuốc bộ ra khỏi ruộng bắp này. Và anh chàng chợt nhác thấy bóng John, đang vẫy tay ở một gốc bắp.

Duy dợm bước tới hỏi:

“cái gì thế ?”

“mày coi, tao kiếm được mớ này, tuyệt chứ hả ?”

Duy cuối cùng cũng chiêm ngưỡng được cái thành tích của John này giờ, tuy nhiên anh cũng không kìm nổi cái há hốc mồm ngạc nhiên. Ở cái góc này có cả đồng điện thoại, còn có cả vòng tay, lắc, khuyên tai, nhẫn, dây chuyền... đủ cả. Chúng không bị chôn kín như kiểu giấu kho báu mà lồm lộm lên như thể mời gọi người ta tới lấy. Nhưng Duy hơi nghi đây là tác phẩm của John

“mày mới đào lên à ?”

“không, tao cũng vừa mới thấy”

“vậy tiếng thét lúc nãy, hai lần, là do mày hét vì tìm thấy đồng của nãi này hả ?”

“đồ ngu, làm quái gì tao phải ré lên như đàn bà hả, mày biết không, tao cũng nghe thấy y như thế, vì vậy tao định chạy về báo cho tụi bây biết. Đứng từ xa thì thấy mày lật đật chạy tới, tao ngứa chân muốn ngáng giò mày chơi vậy mà”

“vậy tiếng thét đó là của ai ?” Duy trở mắt, hơi thấy lạnh sống lưng

“chả biết, mà cóc quan tâm” John hất hàm “tao còn thấy chỗ này hay lắm, đi không ?”

Duy đồng ý, anh chàng nghĩ chắc là có cái gì còn thú vị hơn mới giữ chân được thằng lực điền này lâu thế. Cả hai đứa tắt tả chạy vụt đi trong đêm tối, vừa đuổi theo bước chân nhanh nhẩu như động cơ máy của John, Duy vừa hỏi với theo:

“ê, mày không có đèn pin, sao di chuyển nhanh nhẩu thế ?”

“ai bảo không ? Mày đang chiếu đèn đó thôi, thằng ngu”

“hừm” Duy hừ giọng, hơi chiếu lệch cái điện thoại đi “ý tao là nãy giờ kia kia”

“tao có “hột quet” đây, thằng đù” John cộc cằn, vẻ hơi khoái vì liên tục được bắt nạt người ta

Cuối cùng chúng cũng tới được nơi cần tới, hóa ra đằng sau khu nhà này còn có một cái kho nhỏ tách biệt, nó xây kín và xa quá nên nhìn ngoài dĩ nhiên không thấy. Duy theo chân John bước chậm chậm vào trong. Duy thấy có sẵn một cánh cửa mục nằm ngay đơ phía dưới chân, hẳn là do lúc này sốt ruột tìm tòi, John đã chẳng ngại gia chủ mà đá cho nó mấy phát. Thằng này chẳng đời nào dư hơi để tìm cách mở một cái cửa cho đúng đắn. Duy bước sâu vào trong nhà, tối như mực, có cái gì nong nóng phía trên, nhìn lên thì thấy có nước nhòn đỏ nhũ xuống. Duy cố tránh chỗ nước nhũ đó, tối quá nên dù có đèn cũng chẳng nhận định được thứ nước đó là gì. Trong cái kho này có một mùi thối như phân bốc lên, vừa tanh vừa nồng. Mấy lần Duy muốn ói rộc ra nhưng nhịn lại, anh chàng thấy John cứ băng băng bước đi như thể đã sống trong đây nhiều năm. Nhìn chung thì trong cái kho này chẳng chứa gì nhiều, chỉ có vài cái máy móc dùng để làm ruộng, nhưng sờ vào thì Duy cảm thấy hơi nhám, có lẽ đã gỉ rét lắm rồi. Đây đó có đặt vài cây búa và máy cưa, trông chúng ngã ngổn vào nhau đóng bụi thật là ngán. Duy hỏi:

“mày định làm gì trong này, tao chẳng thấy có cái gì hay cả”

“từ từ, này giờ tao cũng mới đi tới đây chứ mấy. Tao định vào sâu trong kia, lúc này nghe có tiếng thét đầu tiên, tao dợm người chạy ra. Chạy ngang qua ruộng ngô thì vô tình thấy đồng của đó, rồi mới nghe tiếng hét thứ hai”

“nhưng tao nghĩ cái kho này chứa toàn đồ cũ, mày xem tiếp làm gì”

“mày nói giọng chán như một con nhóc, sợ rồi hả ?”

Duy làm bằm không đáp, quả thật không khí quanh đây làm nó hơi rợn thật.

“Mà mày làm cái gì lâu thế, đồ chó ?” John điên lên gắt “nhanh lên nào, tao cần cái điện thoại của mày, bật ga của tao gần hết rồi”

Duy ngán ngẩm đuổi theo sát nút, chịu khó chiếu đèn cho thằng bạn. Chúng đi vào càng lúc càng sâu, chỗ nào cũng thấy những đinh và máy xén cỏ mục nát chổng chênh lên nhau. Bỗng, John dừng lại làm Duy đổ xầm vào

“cái quái gì...”

Duy la lên, nhưng dừng lại ngay trước vẻ mặt của John. Chính xác là không thể thấy cái mặt của anh ta được, nhưng chạm vào cơ thể, Duy hơi buồn cười khi thấy anh ta bắt đầu hơi run và chỉ chỏ

“mày...ôi mẹ ơi, Vịt” (* nguyên văn là Dude (ngốc), John gọi lái là Duck (vịt), thường đám bạn không gọi tên tiếng việt của Duy mà dựa theo những chữ cái, chúng gọi duy là dude cho dễ)

“xem, xem kìa...”

Giờ thì John bắt đầu lạnh dần và lùi lại, Duy có cảm tưởng anh chàng đang cố bám vào người mình. Duy hơi nực cười cái kiểu nhát cáy của John, thằng bạn chuyên gia bắt nạt người cô thế. Và nó nhìn vào cái sản phẩm có thể khiến John sợ đến vỡ mật như vậy. Ánh mắt của Duy bắt đầu lùa vào trong ánh đèn pin, soi tỏ cái góc kho. Và, không chỉ John, giờ thì Duy cũng hét toáng lên. Thật ra John

không có hét, nhưng cái sự run rẩy của anh còn hơn cả la ó đập hét nữa. Duy vừa nhìn thấy cái mà lần đầu tiên trong đời nó, từ khi cha sinh mẹ đẻ ra mới chiêm nghiệm được. Mồ hôi túa ra trên mặt và trán Duy, anh khua tay và cháng người mạnh ra sau, vật vả như điên. Duy ói thẳng ra một bãi, vừa ói vừa hét. John đập người bỏ chạy trước, Duy té chằng hàng khi mất đà, và liên tục khua đẩy những cặp xương đang lạnh buốt của mình, gằn như khóc. Cái mà họ nhìn thấy, là một cơ thể chết. Một nữa, phần bụng và thân đã bị cắt và vứt đi ở một góc khác, còn cái thân trên này, dường như của một người đàn ông, đang bị mấy con chuột cống rúc vào và khui khui hóc mắt. Nửa khuôn mặt và chòm râu đã bị cạy nát bét, ruột trong bụng bị moi ra và vì bị cắt đi một nữa, chúng thi nhau trào trọng ra sàn, máu me be bét...

Duy không đợi thêm một giây nào để nhìn cái đồng đó nữa, mắt nhắm chặt, Duy vục mình đứng dậy và ù té bỏ chạy, miệng không ngừng la hét.

II

Quay lại thời điểm khi Duy ra khỏi nhà, câu chuyện đưa chúng ta về lúc Chris đánh phất dậy khi nghe tiếng thét thứ hai. Anna đang ngồi bên cạnh Harry đang say ngủ, anh vừa được cho uống một liều thuốc ngủ mà Chris cất sẵn trong ba lô. Cô nàng cũng bật người, che miệng lại hốt hải. Chris lẩm bẩm:

“cái gì thế?”

“liệu có xảy ra chuyện gì không?” Anna trù trù

“không” Chris lắc đầu “làm gì có chuyện gì, nhưng cũng phải ra xem thử, mà ở đây trông Harry, tao ra xem”

“không” Anna gạt phất đi “tao không muốn ở một mình”

“mày không một mình, cung ả, tao đã bảo là ở đây trông Harry mà”

“Harry đang ngủ, vậy thì cũng cảm như tao ở một mình” Anna khó chịu, chạy tới nắm chặt tay Chris “mày ở lại, nhé”

Christine thờ dãi rồi cũng chiều ý bạn, cả hai cô gái quay lại ngồi bên cạnh nhau. Anna nghĩ nên ăn cái gì đó cho đỡ sợ, cô nàng vội mở một gói khoai tây chiên ra gặm. Christine lơ là, đột nhiên cô thấy lo cho bạn mình. John vốn mạnh mẽ nên không đáng ngại lắm, nhưng Duy vốn yếu ớt và hiền lành, liệu có chuyện gì xảy ra cho anh ta không? Anna ăn mà như cái máy nghiền khoai, cho vào rồi lách

cách nuốt vào bụng tiêu hóa. Cô nàng liên tục nhích sát rạt vào người Chris. Và càng sợ hơn, Anna đột nhiên nhích mạnh vào người Chris như tông cô bạn thân. Chris té ngã ra nhưng không quan tâm lắm, Anna kéo cô dậy mà cùng nhau nhìn chung quanh ngơ ngác. Vừa nãy có tiếng bước chân, rõ ràng có ai đó đang dậm bước trên thảm hành lang mục trước cửa.

“Duy ? Anh hả ?” Chris hỏi lớn, mắt co lại đề phòng

“John ? cũng ơ ?” Anna cũng lớn tiếng nói

Nhưng chẳng có Duy hay John lên tiếng với cả hai cô nàng, lại im lặng như lúc đầu. Cạch, vừa hóp hơi để thở, cả hai lại dựng ngược người lên. Sự im lặng khó chịu càng làm cho những bước chân vang lên to và vọng hơn. Chậm rãi và gằn như trườn, một bàn tay trắng và mỏng hơi trong suốt bám lên thành cửa.

“Á á Á” Anna thét lên và đứng dậy

“im nào” Chris quát, đáng lẽ cô cũng hét lên như Anna, nhưng vừa kịp kìm lại vì phát hiện ra chủ nhân của bàn tay đó. Một người đàn bà mang tạp dề vừa bước vào trong nhà. Chris ngạc nhiên vì không thấy bà ta có biểu hiện hoảng sợ. Bà hoàn toàn đứng đung trước cái cửa ngõ xấp xuống, nhìn lướt qua ba người lạ trong nhà. Mặt bà ta trắng hơi bệnh, di chuyển một cách từ tốn và lạnh lẽo. Tóc của bà ta tết lại nhưng không kỹ, để xổ thành từng mảng lát phủ trên trán và má. Tạp dề cũng như cái váy bà ta đang mặc đúng hẳn là của nhà nông, nhưng chúng dơ chưa từng thấy. Dù là nông dân cày ruộng thì chắc cũng không đến nỗi dơ dáy như bà. Bà ta gật đầu trước cái vẻ ngơ ngàng của Chris và méo mặt của Anna. Cứ tưởng bà ta sẽ bỏ đi, căn cứ theo cái vẻ lạnh lùng và vô cảm của bà, nhưng bà ta chợt quay người sang một hành lang, vừa đi vừa hỏi gọn lỏn:

“hư xe à ?”

“không ạ” Chris nói “bạn cháu bị thương, cháu nghĩ có thể tìm sự giúp đỡ ở đây, nhưng chẳng thấy ai mở cửa nên tụi cháu đành tự tiện. Xin lỗi vì cái cửa” Chris nói thêm

Người đàn bà lắc đầu rồi đi thẳng vào hành lang bên cạnh. Một lúc sau lại xuất hiện với túi nước và một cái chai trông như vỏ rượu Boxdo. Bà ta từ tốn tiến đến chỗ của đám Christine, đưa túi nước cho cô nàng rồi lùa tới chỗ Harry. Christine nhân lấy túi nước nhưng lại bỏ xuống. Đây là túi đựng nước để ra đồng của nông gia, Chris thấy lạ vì chẳng lẽ bà ta không kiếm nổi một ấm trà hay cái ly.

“ta xúc thuốc cho cậu ấy nhé ?” Bà ta quay đầu hỏi Anna

“vâng, được ạ” Chris đáp thay

Harry vừa bị bàn tay của bà ta chạm vào, anh chàng vội tỉnh bật dậy, chồm hô lên vì khuôn mặt của người đàn bà. Chris vội nói:

“không sao, đây là chủ nhà, bà ấy bôi thuốc cho anh”

Harry hơi ngần ngại, có vẻ vết thương của anh chẳng cần phải xúc bằng thứ nước nhầy nhụa bà ta đổ ra từ cái chai. Nhưng chưa kịp từ chối, người đàn bà nhanh nhẩu xát bàn tay đầy nước lạ lên eo của

Harry.

“khoan đã” Anna la lên “Bà không tháo băng ra thì làm sao xử đúng vết thương”

“không cần” Người đàn bà nói nhẹ

Thứ nước đó không làm cho Harry thấy đỡ hơn, không hiểu nó là thứ nước quái gì mà thấm sâu cả qua lớp băng. Harry rùng người, anh chàng kêu lên đau đớn, vừa ôm bụng và trợn mắt như đang nhức khủng khiếp. Christine và Anna vừa định xông tới thì đột ngột, Harry ngừng la và té xuống xỉu hẳn.

“bà đã làm gì ?” Anna quát lên the thé

“đây là nước thuốc của nhà nông, làm liền và sát trùng vết thương” Bà ta nói một cách lãnh đạm

“thấm thuốc thì sẽ buồn ngủ”

Chris có vẻ hạ nhiệt vì thấy Harry đang thở dịu đi, trông thoải mái hơn. Người đàn bà vừa làm xong công việc thì đùn người ra khỏi cái xô pha, lượn đi lấy một cái ghế đầu. Bà ta lúi từ một góc nhà ra một cái rổ đựng đồ may vá. Không có len hay chỉ gì cả, bà ta chỉ cầm mấy cây kim và có mài bằng một thanh dũa bén ngọt. Cả hai bên không nói gì trong nhiều phút. Chris hơi ngọt ngào và huých nhẹ Anna:

“đi vệ sinh không ?”

Anna gật đầu

“xin lỗi, nhà vệ sinh ở đâu ạ ?” Chris hỏi

“cuối hàng lang, cửa đầu tiên từ phải đếm qua” Bà ta nói mà không dứt mắt ra khỏi cây kim trên tay, trông nó càng lúc càng nhọn mà vẫn cứ mài.

Hai cô bạn kéo nhau tìm căn phòng. Nó dơ và hôi như bao giờ được dọn dẹp, trong nội phòng còn kinh khủng hơn cánh cửa bên ngoài nó. Cánh cửa lắc lẻo hết sức vô duyên và khó chịu, khắc chữ tục tằn trên đầu. (* nguyên văn là : ****, Shit khắc trên cánh cửa)

Cái bồn cầu đầy nước, Anna chịu, không thể nào sử dụng được. Nhưng Chris thì chẳng khác nào một đứa con trai, cô nàng biến hẳn trong cái bồn vệ sinh một lúc rất lâu. Khi đi ra thì thấy Anna đang đứng đó chờ. Christine rửa tay rồi trò chuyện với Anna:

“không biết John và Vịt đi đâu rồi nhỉ ?”

“có lẽ nên hỏi bà đó” Anna hất đầu ra phía nhà trước

“đừng” Chris phản đối ngay “đừng hỏi”

“tại sao ?” Ann thắc mắc

“không biết, mà không thấy bà ta quá quái lạ à ?”

“có thể, nhưng có vẻ bà ta tốt, bà ta vừa xử thuốc cho Harry, mà không thấy à ?”

“dù sao cũng nên tìm John và Vịt, tao gọi điện đây”

Cô nàng móc chiếc di động trượt ra bấm số, nhưng mãi một lúc vẫn không mở miệng trò chuyện.

Christine cau mày rồi dứt điện thoại vào túi bảo:

“không có sóng”

“tao cũng vậy, hồi nãy tao thử rồi” Anna nói

“thôi, ra khỏi đây đã, cái mùi này làm tao muốn nôn”

Chris đẩy cửa, nhưng cô nàng bỗng khựng lại. Nó kẹt, ai đó đã khóa trái cửa. Chris giật thót mình, cô cố sức đẩy mạnh gần như tống vài cú bằng hết sức mạnh của mình, bất ngờ này làm Chris hơi khựng hoảng. Thấy bạn mình bỗng nhiên trở nên căng thẳng như thế, Ann hơi lạ nhưng vấn đề cái cửa làm cô nàng dành sự quan tâm của mình nhiều hơn, và cô chợt nhận ra, mình còn căng thẳng hơn bạn gấp mấy lần. Cô nàng gào lên, không gian như bít và cắt ra làm nhiều mảnh, cả hai hoảng loạn. Christine dùng toàn bộ sức lực của mình lấy đà và đẩy cánh cửa, Anna cũng phụ bạn. Tiếng đập cửa rầm rập lẫn với tiếng kêu rú của Anna và Christine:

“mở cửa, MỞ CỬA”

Vụp, Chris mất đà vì cánh cửa bỗng bực ra, Anna đổ xầm xuống người bạn. Đau và tức tối, hoảng hồn nữa, cả hai cần tới mười phút để định thần và đứng dậy

“Okay, chuyện này hơi điên” Christine nói “nhưng mình nghĩ là có ai đó cố tình nhốt chúng ta, mày cũng nghĩ thế chứ?”

“tao, tao không biết” Giọng Anna run run “tao nghĩ là cái cửa bị kẹt”

Cả hai đỡ nhau bước nhanh ra phòng khách, dù có bị nhốt hay không thì hai cô bạn cũng chẳng muốn lảng tránh trước cái phòng vệ sinh đó một giây nào nữa, cái mùi càng lúc càng làm họ lợm giọng.

Ra tới phía trước thì chỉ còn Harry nằm đó ngủ. Người đàn bà có vẻ là chủ nhà đó đã biến đi đâu mất. Có vẻ như muốn chứng minh mình là một người chủ tốt bụng và hiếu khách, bà ta cẩn thận đắp lên người Harry một tấm chăn đen đúa và rách lỗ chỗ, không hiểu bà ta mài kim để làm gì trong khi những thứ cần đến chúng lại không được bảo quản cho đúng công dụng.

Vừa chớm đến xem xét Harry, Chris bỗng quay qua chỗ cửa chính

“John, và... anh yêu”

Chris kêu lên, cô bỏ qua cái vẻ mặt nghiêm trọng và sự hoảng sợ tột cùng của họ. Christine chạy tới ôm và hôn Duy, John như ngã gục xuống trong vòng tay của Anna. Bỏ qua cái sự chăm nom và quan tâm hiếm hoi của Christine, Duy lấp bắp:

“ra... ra khỏi đây, lên xe và ra khỏi đây, NGAY LẬP TỨC”

Christine hét hồn

“cái gì, không cần đâu, lúc nãy bà chủ nhà đã đến, và...”

“CHRIS” Duy hét vào mặt của cô bạn gái, và chợt hồi hận trước hành động của mình. Duy nuốt

nước bọt, anh chàng quệt mồ hôi đang tràn trên trán, chộp lấy hai bờ vai của Chris, nói:

“Chris, Christine, nghe anh này” Duy cố giữ cho giọng mình thật bình tĩnh “có một cái xác, ở đây có án mạng, anh nghĩ chúng ta cần ra khỏi đây, được không cung ?”

Chris nhìn vào mắt Duy, chưa bao giờ cô thấy anh là một người bạn trai đúng nghĩa hơn thế. Có lẽ vì điều này nên không một chút ngần ngại, Chris hô lên:

“John, lại đỡ Harry, chúng ta cần ra khỏi đây, ngay lập tức”

Anna vội vã chạy đến hất tấm chăn ra và điều này quả là sai lầm lớn đến cô tiểu thư nhỏ nhắn. Cô ta hét lên, lớn đến gần rách cổ, ngay lúc chân cô đang khịu dần xuống, mắt trợn ngược:

“ôi lạy chúa tôi”

Đôi chân của Harry bị chặt đứt lìa ra, không một chút biểu hiện của đau đớn, cậu ta vẫn ngủ say như chết, mặt rất bình thản. Đôi chân Harry, đã bị “ai cũng biết là ai đó” lấy đi. Phần còn lại là những miếng thịt đỏ au vung vãi hơi thừa, thủ phạm không cẩn thận lắm trong việc chặt chân, hấn làm thò và vụng đến mức, phần thịt ở trong chân bị sẻo hết sức thô kệch và góm ghiếc, lũng lảng như các mảng thịt lợn dư.

Á Á Á_ Anna gào lên thật ghê rợn, có thể như cô nàng chẳng bao giờ ngưng hét, miệng cô ta liên tục há ra, nước dãi văng tứ tung mà chẳng kịp thời gian để lau kỹ lại.

Mùa Thứ Năm

Cái Chết Kiểu Mỹ

Phần II

Đừng hỏi tại sao, cũng đừng thắc mắc làm quái gì viễn cảnh tiếp theo. Nỗi sợ tột cùng của một con người khi chứng kiến cái chân của bạn mình bị cắt nát bấy, tôi nghĩ, không thể miêu tả gọn lòn trong vài dòng được. Mọi thứ lúc này tồi hơn hẳn, không chỉ vì cái ánh đèn vàng bệnh hoạn kia dừng đứng trước hoàn cảnh của nhóm bạn, mà còn bởi sự man rợ lẫn sự đau đớn dần nung lên trong tiềm thức mọi người. Harry vẫn đang thiếp đi, một cách thoải mái, có lẽ do thứ thuốc chết tiệt mà con mụ lúc nãy trét vào. Anh ta từ từ được nâng dậy bởi những bàn tay của Christine, John, Duy. Anna, lo chạy ra khỏi cửa để nhanh chóng đút chiếc chìa khóa vào cái xe mui trần. Cả bọn nháo nhào, cố bình tĩnh để khỏi đánh rơi những thứ mình nắm chặt trên tay, trong trường hợp của Anna, là cái chìa khóa; trong trường hợp của Harry, là cái đùi cụt của anh ta.

“nhanh, nhanh” Christine thở dốc, miệng lẩm bẩm hồi thúc một cách tự động “lên xe, khởi động đi”

Dù sao trong lúc hỗn loạn này, nhóm bạn cũng còn khá cẩn thận khi từ tốn nhét Harry nằm gọn lỏn trong băng ghế sau. Duy trăn mắt, mọi người đã vào hết trong xe rồi, nhưng người cầm lái, Anna, vẫn chưa khởi động máy

“sao thế ?” Duy hỏi

“nó... nó không hoạt động, coi này”

Anna chứng minh luôn bằng động tác thực. Cái chìa khóa đâm không thủng được ổ của nó. Như hiểu ra cái gì đó, John chửi thề rồi bắt đầu vò đầu bứt tóc. Anna chỉ làm được mỗi một điều là ngồi một cách sững sờ, gương mặt hơi đỏ ra không ý thức. Ngay lập tức, Duy hiểu cái mà mình cần làm. Anh chàng trèo lên băng ghế trước đổi chỗ với Christine, sau đó giật mạnh chiếc chìa khóa trên tay Anna. Cô bạn vô tình bị rách tay vì cái móc khóa nhọn hoắc cứa vào.

Duy chà mạnh ổ khóa rồi cố nhét vào, mạnh đến mức thậm chí anh cảm thấy hơi đau. Phụt, mũi chìa khóa bị quẹt lệch đi, nện vào một góc thành xe rồi văng đi.

“mẹ kiếp” Duy kêu lên

“để em thử” Chris thì thầm

Cô nàng lại đổi chỗ với anh bạn trai, hì hục bới cái gì đó dưới gầm xe ra. Chris lôi ra những sợi dây cước mỏng dính rồi khẽ bứt mạnh.

“sao em biết làm thế ?” Duy trở mắt ngạc nhiên, nửa thán phục

“nghề tay trái” Chris đáp gọn

Cô ma sát những sợi dây đứt lại với nhau. Thật tình Duy nhìn rất kỹ mà không phân biệt nổi tay ả tay ai nữa chứ đừng nói mấy sợi dây nhỏ xíu. Vậy mà Chris đã làm rất tài tình và mau lẹ. Rồi bỗng

nhiên, mọi người như vỡ òa bởi tiếng rồ xe. Chris ngồi thẳng dậy đá vào chân ga không thương tiếc, cô nàng không quên đập mạnh tay trái với Duy

“khi về, làm ơn dạy anh trò này, hiệu quả đấy” Duy hích nhệ trong khi chiếc xe lao mạnh đi.

Cả bọn cảm thấy ghét cái xe kiêu thể thao này cùng cực. Anna lầm bầm rằng từ đây đến cuối cuộc đời cô ta, sẽ chẳng bao giờ bước vào cái xe nào không có nắp nữa. Nhưng nhìn chung về mặt tích cực thì gió ẩm và khí đêm lạnh ngắt chẳng thể nào so sánh với cái cảm giác tởm lợm trong ngôi nhà kia. Khoảng hơn nửa tiếng sau, nhịp đập trái tim Duy hơi giảm tốc một chút, thầm tạ ơn vì anh đang ngồi trên một phương tiện chạy được. Và cảm giác đỡ lo ấy chưa kéo dài được bao lâu thì...

Kết...

Cái xe đột ngột thắng gấp làm cả bọn nhào đầu ra phía trước, bánh xe bị bẻ đà xoay quanh rin rít. Chiếc xe vừa dừng phải một cái hộp gì đó chắc ngang đường.

“thề có chúa, đây là lần thứ hai trong ngày” Anna quát lên

“suyt!” Christine đưa tay lên miệng ra hiệu cho cô bạn gái im lặng

Cô nàng bước tới và xem xét cái khối bị ngã đổ đó, được một chập thì mới lên tiếng:

“một cái trụ liên lạc”

“khốn kiếp thật” Anna lại la lên “có ai quan tâm đến bản thân chúng hơn cái trụ chết tiệt đó không? Tại sao chúng ta không cứ việc kiểm tra lại cái xe và tiếp tục vút đi nhỉ?”

“im đi Anna” Duy quát “bình tĩnh, nếu không...”

Chưa dứt lời thì một cái bốp choáng nổ ra. John lao vào dùng cái bàn tay lực sĩ của mình động mạnh vào mặt Duy, làm anh này ngã bở xuống vì choáng.

“thằng khốn, mày là cái gì mà quát nạt bạn gái tao?” John nín cổ áo Duy hăm dọa “câm họng, và chỉ cần thế thôi, hiểu chứ?”

“dừng lại được chưa mấy thằng điên” Chris la ó, xô John ra khỏi người Duy “cái cần làm là tìm cách

tránh xa khỏi những nguy hiểm của cái chôn này, chứ không phải đứng đó làm nổi”

Christine đỡ Duy dậy trong khi anh này cố lau vết máu trên miệng vừa chảy ra. Cả đám lại lũ lượt kéo lên xe. Cũng lần thứ hai trong ngày, chiếc xe tông gây tai nạn giao thông mà vẫn hoạt động tuyệt vời. Chris lại làm cho nó nổ máy mà không cần chìa khóa. Nhưng đi chưa được bao lâu thì ai cũng bắt đầu nghĩ đến chuyện hay là dừng lại phút cho rồi. Bốn bề toàn là cây bụi tối hù, lạnh lẽo và đầy gió. Cát bụi hơi mờ và cuốn dọc theo chiều ánh đèn xe. Quả nhiên, như dự tính, chẳng có trạm xăng hoặc bất cứ cái nhà nào quanh đây. Chris bắt đầu mệt mỏi và buồn ngủ, thỉnh thoảng hơi cụp mắt lại ngủ quên.

“để anh thay em một đoạn” Duy nói

Chưa kịp đổi ca thì Anna bỗng reo lên:

“ê, coi kia, hình như có ánh đèn”

Quả có thể thật, một cái sạp nhỏ như căn lều xây bằng gạch. Một trụ xăng cũ mềm đặt ngay bên cạnh.

“ghé vào đó và ta có thể gọi nhờ điện thoại”

“được mà” Chris đồng tình

Mọi người lội bộ đến trước căn nhà đó và họ quyết định bỏ Harry ở lại trong xe. Dù muốn dù không, họ cũng cố hy vọng rằng, đây không phải cái kho giết người thứ hai. Chris gõ cửa và ngay lập tức nhận được hồi đáp

“ai vậy ?” Giọng nói này ngay lập tức tạo thiện cảm cho lũ trẻ, nó trầm ấm và không lãnh cảm như mẹ chủ nhà kia.

Cánh cửa mở ra, một người đàn ông trạc tuổi băm bước ra. Ông mặc một cái áo sơ mi rách lỗ chỗ.

Thái độ niềm nở và quan tâm át hẳn bản mặt xấu xí đầy sẹo của ông đi.

“hư xe hả ?” Ông ta hỏi

“ạ không, dù lúc nãy cháu vừa tông cái trụ điện thoại, nhưng ông có thể cho cháu gọi nhờ điện thoại

được không ?”

“được chứ, vào đây” Ông ta nói hơi cộc và lùa đám trẻ vào

Căn nhà này rõ ràng là một hiệu tạp phẩm đi kèm với trạm xăng. Tất cả đều được làm đúng chất như bất cứ thứ gì quanh đây: bần, bụi và mục gỗ... Ông ta tắt tả nhày vào trong quầy và lôi từ dưới đất ra một cái hộp điện thoại quay số gắn dây dài lòng thòng.

“đây” ông ta đẩy cái điện thoại “gọi đi”

“cảm ơn” Christine lẩm bẩm

Nhưng một lúc sau, cô nàng lại đặt máy xuống cau mặt than phiền:

“nó không hoạt động”

“đưa tôi xem” Ông chủ nói rồi giật phăng điện thoại. Cũng như Chris, ông lại đặt xuống rồi móc lên, quay số rồi nghi vấn:

“nhắc lại tôi xem, có phải lúc nãy các cậu nói, chiếc xe quý hóa của các cậu đâm trúng cái trụ liên lạc duy nhất ở đây không ?”

Christine cũng như đám bạn giơ tay hỡi trời, thất vọng tràn trề.

“ông còn cách nào liên lạc với cảnh sát không, chúng tôi muốn trình báo hai vụ án mạng”

“các cậu muốn nói gì ?” Ông ta nheo mắt lại nghi ngờ “án mạng à ?”

“căn nhà títt đằng xa kia, cách đây nửa giờ đi xe, hẳn ông biết, một vụ thảm sát ở đó, còn một vụ là bạn chúng tôi, đang ở ngoài kia”

“thật không tin được” Ông trẻ môi “những người trên đó rất tử tế, thật tử tế, theo như tôi biết”

“nếu tử tế thì chúng đã không bỏ đôi cặp giò của bạn tôi, lão khốn ạ!” John điên tiết chửi bới

“anh bạn trẻ ạ” lão già đột nhiên thay đổi thái độ, lão nhướn mắt lên và trẻ môi, trông lão quái đản và khó chịu hẳn “bất cứ anh bạn làm gì, thì nên học cách tôn trọng, lời khuyên chân thành đây”

“và sao mọi người không trọ ở đây một đêm nhỉ, giờ là 3h sáng, còn lâu nữa mới đến thị trấn, tôi nghĩ chắc quý vị không quen với thời tiết ở đây”

“không đâu, chúng tôi...” Chris vừa nói đã bị Anna ngắt lời

“đúng đấy, tôi nghĩ vậy cũng được, không thể để Harry như thế mãi được, cậu ta cần chăm sóc”

Tranh cãi một hồi, cuối cùng vết thương của Harry cũng chiến thắng, cả bọn quyết định trọ lại nhà lão già.

Giờ tiếp theo chẳng ai có thể chợp mắt nổi. Một phần vì cái nhà bé như lỗ mũi người già chẳng dư giả phòng cho bọn trẻ ở. Tất cả túm tụm trên một cái giường trải drap đen xì. Harry được vác vào và ưu tiên nằm trên giường, anh chàng ngủ li bì. Thế cũng tốt, cả bọn chỉ sợ khi anh ta tỉnh lại thì coi như đó là lần cuối cùng Harry mở mắt luôn. Chết là một chuyện, ngấm cạp chân khi nó đang nửa loét nửa cụt lại là chuyện khác.

Cái phòng đã được Anna khóa kín cửa, không hiểu sao lúc này cô nàng thèm khác luôn luôn có được một cảm giác kín đáo và an toàn. Ở đó không có chút xíu điện chứ đừng nói đến đèn ngủ, cả bọn lờ mờ trong bóng tối, ngồi sát và tựa vào nhau. Ánh trăng bị mây phủ đi lờ mờ, chỉ lập lờ hiện hiện trên những khuôn mặt phờ phạc, mệt lả nhưng chẳng thể ngủ được. Vài phút sau, có tiếng gọi cửa khe khẽ

“ai vậy ?”

“tôi” Tiếng nói trầm cộc lốc vang lên

Anna lật đật đứng lên mở cửa, mắt một lúc lâu cô mới mò ra ổ nắm khóa.

“tại sao cô khóa cửa ?” Ông chủ nghiêng răng, cau mặt khó chịu

“không có gì, tôi chỉ hơi sợ”

“tôi đem trà cho các người” Ông ta nói rồi bước ra cửa, đẩy một cái bàn di động nhỏ vào, ở trên đó có đặt sẵn 4 tách trà nhỏ.

“uống đi” Ông ta thúc

Nể mặt ông già nên dù chẳng muốn chút nào, mỗi đứa cũng ráng hớp một tý

“xin lỗi” Chris nói “tôi uống không nổi”

“không sao” Ông ta nói nhỏ, cười cợt “chùng đó là đủ rồi”

“ý ông là sao...tôi...”

Christine không thể hoàn thành nốt câu nói, cô bắt đầu díp mắt, cố gượng và lấy tay cấu mạnh vào mặt, thờ gáp:

“ông, ông cho chúng tôi uống thứ gì ?”

“một chút trà thôi mà” Ông ta cười cợt, nâng một trà lên và hất thẳng vào mặt Chris, cô ta nhắm mắt lại phi nước ra, nhưng không thể cố hơn được liền ngã rằm xuống. John chạy tới quát đồng lên, giơ tay định nện lão già, nhưng nhanh như cắt, lão lách qua lệ làng như một con cáo. Lão rút từ cái bàn đẩy ra một cây gậy sắt. Đúng lúc John quay mặt lại và kịp giơ tay lên đỡ, hay thậm chí thấy lão định làm gì, anh đã bị lão già thụi cho một gậy vào đầu ngất xỉu

“đã đến lúc mày học một tý tôn trọng, nhóc con à”

Không biết đã ngất bao lâu, Christine bắt đầu tỉnh dậy và thấy mình đang bị trói ở một gốc cây gỗ. Bây giờ đã là lúc chạng vạng, trời bắt đầu lóe lên những tia sáng lò mờ. Nhưng càng lúc, Chris càng cảm thấy rờn rợn, tất cả đám bạn của cô đang bị nhốt ở bên cạnh, gần đó. Mỗi người bị cột vào một cây riêng biệt, chỉ có mỗi Harry, nằm ở giữa ruộng rau, có lẽ vì người nhốt cả đám ở đây đã nghĩ, Harry không thể chạy trốn với cái giò cụt như thế. Đúng lúc đó, anh chàng bắt đầu tỉnh lại:

“Harry...Harry” Christine kêu lên, cố đưa chân ra với lấy bạn mình

“Chris” Harry thốt lên, bắt đầu có cảm giác lại với mọi thứ “cái quái gì....Ôi lạy chúa tôi, ôi...ôi lạy chúa, lạy chúa”

Anh ta bắt đầu la hét một cách điên loạn khi ánh mắt bắt đầu tiến xuống phía dưới, có lẽ anh đang nhận thức, anh không còn di chuyển được nữa. Nước mắt tuôn rơi, Harry như trở nên hoàn toàn mất trí, anh kêu gào một cách khủng khiếp, cái này đã đánh động ai đó lê chân tới.

“tỉnh rồi à ?” Mụ đàn bà lãnh đạm lên tiếng, trông mụ lúc này nhợt nhạt và khủng khiếp hơn

“lũ con nít này” Chris nhận ra lão già lúc nãy ở trạm xăng “thật là hư đốn, anh nghĩ phải dạy dỗ chúng, cưng à”

“được”

“trước tiên là thẳng nhóc cụt giò” Lão nói với một điệu bộ bồn chồn

Mụ đàn bà bắt đầu lôi xềnh xệch Harry trên nền đất bẩn bất chấp sự phản đối khủng khiếp của Harry, anh giãy nãy như một con lợn chuân bị bị thọc tiết, kêu lên eng éc và khóc lóc vô vọng.

“khoan, khoan, các người định làm gì ?” Christine hét lên

“BÓP”

Mụ đàn bà bước tới và một cái như trời giáng vào mặt Chris, khiến cô nàng xây xẩm cả mặt mày, nhưng không vì thế mà cô nàng thôi phản ứng. Chris phun một ngụm máu nhỏ và tiếp tục chửi rủa:

“lũ chó, tụi bây muốn gì ?”

“cái này nè”

Mụ đàn bà móc trong túi ra một vốc muối sống, chạy tới chỗ của Harry rồi vùn vụt đèn anh ta xuống.

Xoèn xoẹt, mù xát muối vào mấy mẩu thịt đang tuôn máu ra, mù xát đến mức bàn tay của mù cũng nhám đi. Harry ré như gần chết, cái đau quá mức chịu đựng, nhức đến long xương, muốn cắt phứt cái chân đi cho rồi. Hốc mắt của Chris muốn lòi ra, cô khóc và gào như điên
“ĐỪNG, LÀM ƠN, LÀM ƠN, ĐỪNG MÀ”

“Á Á Á, Á LÀM ƠN”

Tiếng cầu xin, sự hoảng loạn, gào rú hòa quyện với nhau. Lão già như rất khoái cái cảnh này, lão lấy một cái cuốc, cuốc từng thớ đất gần bụi rau ố gần đó. Ánh sáng bệnh hoạn lướt qua khuôn mặt gai góc của lão, lão cuốc huỳnh huých hết sức háo hức. Rồi, một cái gì đó nho nhỏ, đen đúa và rơm rớm nước rau ố tuôn ra. Christine kêu lên một tiếng độc nhất. Cái mà cô nhìn thấy nằm ngoài sức tưởng tượng của cô

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Đánh máy: Jamiechan

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2009